

FOTO A.Tomašūns

3X3 NEDĒĻĀ PAVEIKTO IZRĀDĀM PAGALMĀ

„Zinu, zinu, protu, protu!” tiek dziedāts noslēguma koncerta pirmās daļas sākumā. To pašu var teikt par nometniekiem sestdienas pēcpusdienā, kad pagalmā visi pulcējas, lai piedalītos, apskatītu, pagāršotu un sataustītu visu, kas tapis nedēļas laikā.

Ir arī smiltenieši ar saviem darinājumiem. Ķesteru dzimtai vien ar rokdarbiem aizņemts viens galds un viena aukla. Viss no jostām līdz piparmētru sīrupam, kādu gatavo tikai Smiltenes pusē. Tālāk liepziedu vietā uzziedējuši etnogrāfiskie brunči, saplaukušas mīļlietiņas un kaltējas tekstilkrāsas ziedi uz lina somiņām. Uzraksts „Opīša tarbiņa” liecina, ka pēc nometnes kāds dabūs mīļu dāvanu. Tālāk gleznas. Trešo no kreisās es labprāt nopirkto. Ādas apavi rindā vien, daudzveidīgs modeļu klāsts. Tas ir Agritas Krieviņas veikums. Rindas galā stāv Krišjānis, kurš labprāt izstāsta par māsas Elizabetes darinājumiem. Viņai pieder ideja par celotiem pirts aksesuāriem no lina auklām. Pie zāļu

sievas smaržo pēc vīstošiem ziediem, jo te sievas pin vainagus. Liepu zaru gobelēni jau uzausti. Beidzot ir sagaidīts alus darīšanas ievirzes galarezultāts. Ir vairāki vīri, kuri no šī galda nemaz neatiet. Laba ievirze. Garšīgs alus.

Tālāk smilteniešu darinājumi: keramiķes Vaidas Namnieces māla trauki, Ilzes Lukstiņas adījumi, tālāk greznumlietas, piemēram, uzraksts „Sētā pikta saimniece”. Pie Uģa Dravas galda viena trešdaļa paša meistara darinājumu, divas trešdaļas – jauno mākslinieku darinājumi. Viens no viņiem, sajutis tirgošanās garšu, nolemj savu darinājumu pārdot. Sākas burzma. Pērļošana ar smalkiem rokdarbiem. Citi – ar cenu, citi – bez, bet vērtīgi visi. Saulē kaltējas sāls mīklas gleznas un piparkūkas, sauļojas lina krekli un bikses, cēli, karājas pastalas. Tepat arī stikla pērļītes un pilsētnieču vakarēšanā padarītais. Pie kokļu meistara var iegādāties arī V.Muktupāvela grāmatu „Kokles un koklēšana Latvijā”.

Mazo bērnu darbi neatpaliek mīļumā un skaistumā. Tepat blakus divi svešvārdi: dekupāža un tapošana. Nevienam vairs nav jautājumu, ko tas nozīmē.

Pie metālkalējiem nez kāpēc atceros Pakalnu Taurētāju. Trokšņotāj, ja Tu šo lasi, tad zini, ka daža laba ogļu lāpsta labprāt gribētu satikties ar Tavu tauri.

Ieva Kalniņa

DIENAS NORISE

SVĒTDIENA, 27. JŪLIJS

- 9.00 – 10.00 Celšanās
- 10.00 – 10.30 Brokastis
- 10.45 – 11.15 Dienas tēma „Šķirties, lai satiktos” un TV
- 11.15 – 13.00 Konference, nometnes slēgšana
- 13.00 – 13.45 Pusdienas, atvadas
- 14.30 – Izbraukšana no Smiltenes uz Rīgu
- Autobuss iebruks Rīgā ap plkst.16.30

NĀKAMAJĀ GADĀ 3 x 3 NOMETNES NOTIKS:

28. jūnijs - 5. jūlijs Viļānos (vietu vēl precizēs)

Vadītāji: Aloida un Viktors Jurčenko.

Viņu pūrā ir četras noorganizētas nometnes – Adamovā, Dagdā, Malnavā un Liepnā.

19.jūlijs - 26. jūlijs Priekuļos

Vadītāji: Eduards Krūmiņš un Ieva Ploriņa. Šī būs viņu pirmā nometne.

„Priekuļos izvēlējamies labās infrastruktūras dēļ un arī tāpēc, ka satikām tur ļoti atsaucīgus cilvēkus,” sacīja Eduards.

KRIKUMIŅŠ

Pār nometnes pagalmu no vingrošanas puspliks soļo vīrietis saulesbrillēs.

Kleopatra: „Paskat, cik neredzēts Dieva dēls!”

Vīrietis noņem brilles.

Kleopatra: „Vauu, Jānis? Nepazinu, kaut esam kopā gulējuši”. Kādā 3 x 3 nometnē vienā istabīnā kopā nakšņoja trīs ģimenes.

PALDIES PAR SMILTENIEŠU VIESMĪLĪBU UN NOMETNIEKU LABVĒLĪBU!

Esmu pārliecināts, ka nometne ir izdevusies, pateicoties smilteniešu viesmīlībai un atvērtībai, Smiltene tehniskuma vadībai un ikvienam darbiniekam, kas šajā nedēļā radīja apstākļus, lai mēs labi justos un varētu radoši darboties, atpūsties, iepazīt Smiltēni, tās apkārtni, cilvēkus. Mums ar Inesi šī bija pirmā nometne, ko organizējām, un tā izdevās tādēļ, ka baudījām dalībnieku labvēlību un mīlestību. Manuprāt, svarīga ir arī manas Ineses personība, kurai pateicoties nometne ir šāda. Analizējot

tās nometnes, kurās esam piedalījušies, zinājām, ka dažus pasākumus var veidot citādāk un tagad to arī izdarījām: bija citāds daudzīnājums, noslēguma koncertu sadalījām divās daļās, bija nakts ugunsurs. Sens sapnis bija zaļumballe un mums tā bija, tādēļ sirsnīgs paldies pūtēju orķestrim „Smiltene”. Paldies ikvienam nometnes atbalstītājam, labvēlim un dalībniekam!

Vadītāju vārdā, Ainārs Grīnvalds

Redakcijas balva

„Pakalnu Taurētāja” izsludinātajā konkursā par bērza ripu skaitu nometnes zīmē uzvarētājs ir tālruņa numura 26451957 īpašnieks, kas ripas saskaitīja visātrāk, pusstundu pēc saieta avīzes iznākšanas. 3 x 3 zīmē ir izveidota no 101 ripas. Balvu varēs saņemt informācijas centrā.

SLUDINĀJUMS

3x3 kino piedāvā iespēju iegādāties

3x3 Smiltene saietas filmas :

„3 x 3 nedēļas filma ”

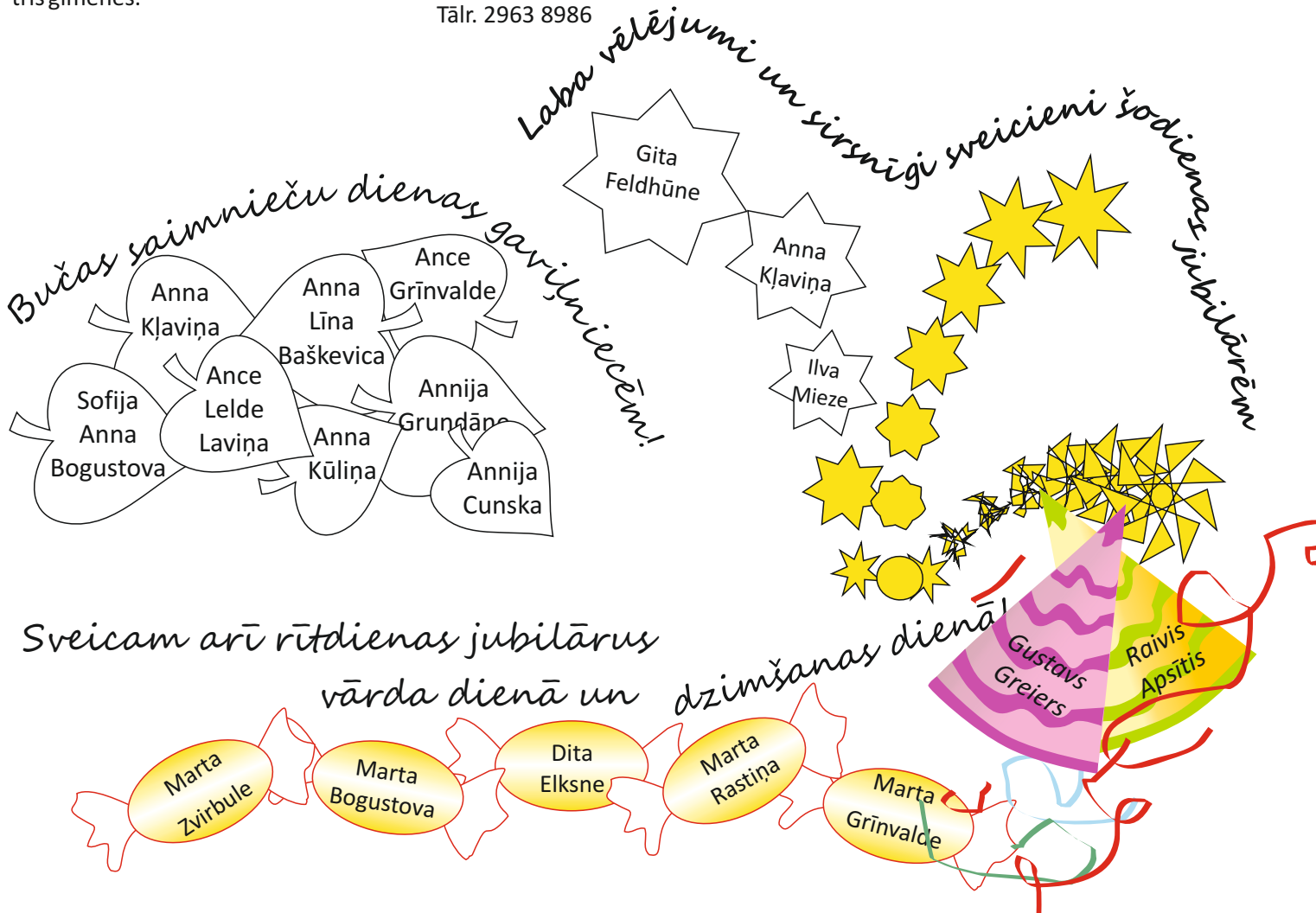
„Brīvais mikrofons”

„Noslēguma koncerts”

Pieteikties un samaksāt aicinām info centrā.

Vienas filmas cena 5 eiro.

Tāl. 2963 8986

CILVĒKI UZDROŠINĀS JAUTĀT UN DALĪTIES SAVĀ PIEREDZĒ

FOTO B.Krūmiņa

„Ģimeņu seminārs”, ko vada psiholoģes Līga Ruperte un Māra Tupese no ASV, allaž pulcē daudz apmeklētāju. Arī šogad pieteikušies 28 klausītāji, no kuriem atnākusi labi ja puse. Taču tie, kuri dzirdējuši pirmo sarunu, nākamreiz sev līdzī atved savus draugus. Prieks, ka nāca smiltenieši. Līga un Māra, viena otru papildinot, stāsta, ka pēdējos gados cilvēki uzdrošinās jautāt, dalīties ar savu pieredzi, kas nometnes pirmajos gados nebija iedomājams. „Tolaik cilvēki sēdēja un gaidīja, ka mēs viņiem visu ieliesim kā ar karoti. Kopš Latvijas 3x3 nometņu pirmsākumiem cilvēki ir ļoti mainījušies – viņi kļuvuši atvērtāki, nebaidās izteikties. Arī šogad mēs runājam par to pašu: ģimenes sistēmām, komunikāciju, pašcieņu. Par to, cik lielu ietekmi dzīvē atstāj audzināšana. Mani vecāki bija ļoti gādīgi un mīļi, lai arī viņi audzināja pēc vislabākajiem principiem, ko viņi tolaik zināja, taču viņi manu pašcieņu ne vienmēr ietekmēja pozitīvā virzienā,” atzīst Līga. Māra uzsver, ka ir divas iespējas, kā audzināt bērnus: ar nosodījumu vai uzslavām. Ja cilvēki domā, ka ar negatīvo, kritisko un nosodošo attieksmi ir iespējams iegūt pozitīvu rezultātu, tad viņi kļūdās. Mēs vienmēr piebilstam, ka tas nebūt nenozīmē visatļautību, kā arī to, ka vecāki nevar vadīt bērnus zināmā

virzienā. Vecākiem ar vārdiem ir jāuzteic bērni, nevajag bērniem regulāri pārņemt par to, ka viņi sēž nepareizi vai sasmērē drēbes. Latvijas vecākiem un arī šeit, nometnē, vecāki baidījās pateikt bērniem ko labu, lai viņi nedabū „lielu galvu”, proti, neklūst iedomīgi. Līga un Māra uzteic klausītāju attieksmi pret bērnu uzstāšanos „Brīvajā mikrofonā”. Aplausi ļoti iedrošināja un uzmundrināja tos bērnus, kuriem savā priekšnesumā gadījās kāds misēklis. „Es atceros, ka pirmajās nometnēs cilvēki vairījās no mums, kad mēs runājām par lepošanos, jo viņi savā domāšanā neatšķīra, kas ir lepošanās un kas lepnība,” stāsta Līga. Lai mainītu savu rīcību, nevajag lielu gudrību, vien cilvēcisku attieksmi, kas otru iedvesmo. Neviena gudrība pati par sevi nepalīdzēs, ja nebūs prasmes to izmantot tā, lai cilvēks mainītu savu rīcību, uzsver psiholoģes. Viņas arī piebilst, ka nevilcinās stāstīt cilvēkiem, ka arī pašām ne vienmēr ir skaidrs, kā rīkoties pareizi, un joprojām ir labāko risinājumu meklējumos. Tas palīdz cilvēkiem apzināties to, ka ir vairākas risinājumu iespējas jebkurai problēmai. Runājot par komunikāciju, arī viņas ir satrauktas par cilvēku komunikāciju sociālajos tīklos jau no bērna kājas, kas ir lieli draudi cilvēciskajām attiecībām,

prasmēm sarunāties, tādēļ vecākiem ir jānosaka konkrēts laiks, ko bērni drīkst pavadīt pie datora, izmantot telefonu un arī pašiem jākontrolē sevi, lai nerādītu sliktu piemēru bērniem, pavadot nesamērīgi daudz laika sociālajos tīklos un aizmirstot par sarunām ar bērniem.

Vērtējot Smiltenes 3 x 3 nometni, Līga atzīst, ka saiets ir lieliska iespēja visai ģimenei būt kopā veselu nedēļu. „Daudzām ģimenēm ir grūtības sarunāties, jo viņiem nav par ko runāt, bet te viņi kopā darbojas un viņiem ir kopīgas sarunu tēmas. Turklāt šeit cilvēki var justies brīvi, jo te mēs visi esam vienādi, te nav robežas starp lektoriem un klausītājiem, kas ļauj cilvēkiem atvērties un būt pašiem,” novērojusi Līga. „Turklāt viņa ir laimīga, ka šovasar kopā ar Arnoldu var būt Latvijā un var piedalīties Smiltenes 3 x 3, jo pērn veselības problēmu dēļ šķitis, ka uz Latviju vairs neizdosies atbraukt. „Turklāt mēs ar Līgu jūtamies gandarītas, ka cilvēki vēlas ar mums parunāties, ieklausīties mūsu teiktajā un saprast, ka katrai situācijai ir vairākas iespējas, bet lēmums, kā rīkoties, būs jāpieņem pašiem,” piebilst Māra.

Līga lepojas ar mūsu nometnes vadītājiem Inesi un Aināru Grīnvaldiem, kuri ir ieauguši 3 x 3 kustībā un no ņēmējiem jau ir kļuvuši par devējiem. „Prieks un gandarījums, ka nometnes jau ir attīstījušās līdz tādām līmenim, ka dalībnieki jau paši rada nometni. Ja viņi redz, ka kaut kur kaut kas pietrūkst vai notiek ne tā kā vajadzētu, rīkojas paši, nekritizējot un negaidot, ka viņu vietā to izdarīs citi. Nometnieki ir kļuvuši pašatbildīgāki un izpalīdzīgāki. Tā ir ļoti laba zīme,” stāsta Līga.

Daiga Kļanska

MĒS BILDĒS

FOTO B.Krūmiņa

Sestdiena, 26.jūlijs

DZELZS JĀKAĻ, KAMĒR KARSTA!

Laimīgs, ka tiku karsēt, kalt, karsēt... un īstajā brīdī kalt. Dzelzs jākaļ, kamēr karsta. Pie Jāņa Keiseļa metāla kalšanā tiek organizēta braukšana uz netālajām Jāņa mājām Blomes pagastā. Tāda sajūta kā zellim. Parāda, izstāsta, un viss tik vienkārši izskatās. Tad mēģinu pats un saprotu, ka viegli skatīties, bet āmurs atlec, dzelzs knapi formu mainījusi. Tas notiek tad, ja to dara ar roku. Tiem, kuri nav redzējuši, ka ir arī mehāniskie āmuri, iesaku iegriezties pie Jāņa. Bet sajūta, sitot pašam ar rokas āmuru, ir spēcīga – pavisam cita lieta. Jānis un viņa palīgs Ingus vienmēr atvērti parādīt, pateikt. Paldies! Pie mehāniskā āmura gan ir jāpieradina kāja. Kalēja meita man teica, ka viņas pirmo pakavu, ko izkalusi, nevienam

īsti rādīt nevarot. Ne par daudz, ne par maz karsēt, domāt, dzīvot līdzī ar metālu. Aizdomājos un ...Čiks!... pa ilgu nogaidīju, un stieņa gals sakusa, sāku kalt no jauna, labot nevarēja, un milzum daudz nebija izdarīts. Dainuskapis.lv atradās šāda dziesma: Aiz upītes balti bērzi Sudrabiņa lapiņām, Tur aizveda mūs' māsiņu Sudrabiņa kalēja m. Šoreiz bija laba kombinācija: no rīta ievirzē pie Ineses Krūmiņas par to, ka tautasdziesmā metāli norāda uz mītisko, tad pēcpusdienā – pie Jāņa kaļam metālu... Jā, un ievirzē sāku domāt, ko gan šajā tautasdziesmā nozīmē sidrabiņa kalējs. Man ir versijas, bet par tām citā reizē.

FOTO I.Savicka

Lapiņu Aivars no Bigauņciema

NO BUKSTIŅPUTRAS LĪDZ MAIZES KLAIPIŅAM

„Latviskā virtuve” ir vēl viena ievirze, kurai allaž bijis plašs interesentu pulks. Smiltēnē latviešu nacionālo virtuvi ierādīja Smiltēnes tehnikuma lektore Ira Gaile, kura ikdienā audzēkņiem māca ēdienu gatavošanas tehnoloģiju un konditorijas izstrādājumu gatavošanu. Viņai šī ir pirmā 3 x 3 no metne mūžā. „Par 3 x 3 iepriekš neko nezināju, tādēļ internetā rūpīgi izlasīju materiālus, lai saprastu, kā labāk sagatavoties nodarbībām un kurus nacionālos ēdienus piedāvāt, lai ieinteresētu latviešus no visas pasaules ēst garšīgu un veselīgu ēdienu. Man ļoti patīk saista cilvēki un aura, kāda šonedēļ valda Kalnamuižā. Iespējams, tieši tādēļ Jēkabos ceptā maize izrūga divu stundu laikā nevis četru, kā tas bija pagājušajā nedēļā, kad nevarēju vien sagaidīt. No ievirzes cilvēkiem uzzināju, ka maizes cepšana savulaik ir bijusi tikai sieviešu darbs un tajā dienā,

kad mājās cepta maize, citi darbi nav darīti,” uzzinātajā dalās Ina.

Pirmajā dienā ievirzes dalībnieki gatavoja bukstiņputru (pļepeni, svilpsteni), izmantojot grūbas un kartupeļus. Skolotāja iesaka grūbas vispirms vairākos ūdeņos noskalot, lai atdalītu kartupeļu cieti un putra būtu balta. Pēc tam vairākas stundas vāra. Šī putra ir bagāta ar B grupas vitamīniem, tā ir lēta un sātīga. Putru aizdarījām ar cauraugušu gaļu, kas saņemta ar sīpoliem. Gatavojām arī kaņepju sviestu un ēdām ar rudzu maizi.

Otrajā dienā tapa cepeškrāsnī taukšķēti pelēkie zirņi ar cauraugušā gaļā ceptiem sīpoliem. Saldajā ēdienā bija biguzis, ko gatavo no rudzu rupjmaizes, dzērveņu sulas un medus, kā arī putukrējuma, ko ievirzes dalībnieki atpazīst kā rupjmaizes kārtotumu.

Ira mācījusi cept arī kartupeļu pankūkas. Viņa silti iesaka ēdienam nepievienot „Vegeta” garšvielu, kuras sastāvā 70% ir sāls. „Man prieks par Dīvu Reiznieku, kurš ļoti prasmīgi cepa pankūkas,” uzteic ievirzes vadītāja. Ievirzes dalībnieki atklājuši arī siera siešanas noslēpumus. Sējuši ķimeņu sieru un sieru ar zaļumiem – vienu mīkstāku, otru cietāku. Jo ilgāk karsē siera masu, jo cietāks siers sanāk.

Mācījušies gatavot arī zaļo sviestu ar dillēm un ķiplokiem.

Ievirzes kulminācija bija Jēkabos, kad katrs dalībnieks cepa savu maizes klaipiņu firsta Līvena beķerejas lielajā maizes krāsnī, kur arī tehnikuma audzēkņiem Ira māca maizes cepšanu pēc sentēvu metodēm. Svētku reizēs Ira cep apaļus klaipiņus uz kuriem liek dubulto Māras krustu, sakot: „Lai pietiek maziem bērniem, nabagiem, ceļagājējiem un arī pašiem.” To viņa izlasīja kādā materiālā un tagad tā dara ikdienā. „Mīklu no abas ņemu pret sauli, lai viss sliktais, kas pateikts vai izdarīts, paliek vakardienai, bet, liekot uz lizes, ar ūdeni samērcētām rokām klaipiņu noglaudu. Maize ir jāsajūt, jāsaprot un jāsamiņo, jo tā ir dzīva. Es ar maizi runājos. Priecājos, ka no metnes bērni zināja daudz latvju zīmes un katrs izvēlējās klaipiņam savējo,” saka Ira. Viņa katram ievirzes dalībniekam dāvāja pašas veidotu recepšu grāmatiņu, kurā katrs ievirzes dalībnieks varēs pārbaudīt, cik daudzus no 84 Iras apkopotajiem nacionālajiem ēdieniem viņš zina. Grāmatiņā varēs uzzināt gan ticējumus, gan minēt mīklas par ēdieniem.

FOTO UN TEKSTS Daiga Kļanska

3x3 PIRMZIEMNIEKA SAJŪTAS

Šī ir mana pirmā 3x3 nometne, tāpēc dažos vārdos padalīšos ar iesācējas iespaidiem un sajūtām, kuras lielai daļai dalībnieku gulstas samērā senās atmiņās.

Ienākot šajā 3x3 saimē, vispirms šķiet, ka pilnīgi visi ir veci, labi draugi un ka mana ģimene ir vienīgā, kas brīnās, kaut ko nesaprot vai nemāk. Taču šī sajūta izgaiss pēc pirmās ievirzes nodarbības, kad, aizejot uz nākamo un ieraugot vairākus biedrus no iepriekšējās, visapkārt atskanēja: „O, čau, tu arī te!” Tā ir pirmā apziņa, ka viss ir kārtībā un esmu savējais.

Otra lieta, kas dara brīnumus, ir uzrunas „tu” lietošana. Šeit ir gana daudz personību, kuras gribas godāt un

cienīt un turēt, par kaut ko augstāku, taču šis mazais „tu” mūs nolīdzina un padara brīvus savstarpējā saskarsmē un sarunās. Cilvēku atvērtība un nesamākslotība ir šīs lielās ģimenes spilgtākās rakstura īpašības, kas rada šo unikālo atmosfēru un vēlmi tai piederēt arī turpmāk.

Par ievirzēm runājot, esmu ārkārtīgi pateicīga cilvēkiem, kuri ieteica, ka 3x3 nometne jāsāk ar Inese Krūmiņas ievirzi „Godi, tradīcijas un rituāli”. Zināšanas, ar kurām dalās Inese, ir pamatu pamats visai nometnes būtībai, kas būtu jāzina katram 3x3 nometnes cienīgam dalībniekam. Par citām ievirzēm nerunāšu, tikai zinu, ka, ik rītu skatoties dienas filmu, mans

saraksts ar ievirzēm, kuras gribētos apmeklēt, aug augumā.

Katrā ziņā ir sajūta, ka šeit ir padomāts par visu, lai labi justos gan mazie, gan lielie, lai katrs varētu pabarot gan savu miesu, gan dvēseli, lai katra ģimene sajostos stipra un latviska. Un par to, ka šeit patiešām valda īpaša atmosfēra, liecina mans lielais prieks par saviem un citu bērniem, kuri katru vakaru pieprasa dejošanas nodarbības, vai 11 gadīgie puikas, kuri skrien pretī un rāda, kādas rokassprādzes izpērļojuši savām mammām.

Un nobeigumā, protams, liels paldies Inesei un Aināram Grīnvaldiem par ieguldīto darbu organizēšanā, viss ir lieliski par visiem 110%.

Līga Greiere ar ģimeni

ESMU CITS CILVĒKS

Pirms braukšanas uz nometni es zināju, ka nometne ir latviska, te cilvēki sveicinās un te valda labvēlīga atmosfēra. Kad man teica, ka tā būs, es tam īsti nenoticēju. Bet tieši tā tas arī izrādījās un man teiktais apstiprinājās pilnībā.

Esmu ieguvusi ne tikai labus draugus, ar kuriem sazināšos arī pēc nometnes,

bet arī daudz guvusi no ievirzēm. Katrai no tām ir sava vērtība. Lietišķajā komunikācijā ieguvu pārliecinātību par sevi un sapratu, kā atrast izeju no dažādām situācijām. Rotkalšanā tiku pie 3 gredzeniem, pērļošanā – pie rokassprādzes. Latviskajā virtuvē iemācījos cept maizi, siet sieru un taisīt grūdeni. Izrādās, ka tas ir garšīgs.

Danči ir kaut kas fenomenāls. Tos nevar

atdeļoties – kājas sāp, bet gribas deļot vēl. Nīkšanā gan tikai iegāju un tad atkal prom uz dančiem. Iesaku visiem izbaudīt tos līdz pagurumam.

Ir sajūta, ka manī ir kaut kas mainījies, esmu cits cilvēks. Ir aizsākta dzirksts kaut kam ļoti liēlam, kas prasās pēc turpinājuma nākamgad. Braukšu atkal.

Laura Sedleniece

CĒRTAT, BRĀĻI, TĀS KOKLĪTES

Kokļu darināšanas darbnīcā sestdienas rītā valda darba duna. Piesakos pavērot darba procesu, uz ko kokļu meistars Andris Roze attrauc, ka laika garām runām neesot. Jāsteidz pabeigt darbi. To redzu arī pati. Darbnīcā greznojas vienpadsmit kokles dažādās gatavības stadijās. „Galvenais ir apņēmība. Ja tā ir, tad ir rezultāti,” saka Andris. Ievirzes dalībniekiem ir dažādi prasmju līmeņi kokapstrādē, bet tas, kā izrādās, nav noteicošais nedz kokles izgatavošanas ātrumā, nedz kvalitātē. Kokli nevar pagatavot, strādājot tikai ievirzes laikā, kā to daži dara, savukārt citi darina visudienu, pieķērot klāt arī pa kādai nakts stundai. Jautāts, vai daudz nācies palīdzēt dalībniekiem, Andris saka, ka vairāk viņam patīkot sieviešu (kokļu) formas, tādēļ biežāk palīdzot viņām. Runājot par darba procesu, Alberts

Rokpelnis īpaši uzsver, ka Andris ļauj izpausties radoši un brīvi pieiet procesam. Katram ir iespēja izveidot kokli tieši tādu, kādu vēlas.

Malā sēž puisis, iegrimis darbā. Ieraugot viņa kokli, sastingstu pārsteigumā, šķiet, puisis ir ne no šīs pasaules tāpat kā viņa meistardarbs – kokle, uz kuras greznojās smalki izgrebti pūķi. Īsts juvelierizstrādājums. Zinu, cik liēla koncentrēšanās nepieciešama tik smalkam darbam, tādēļ neuzdrošinos traucēt.

Savu kokli šeit darina arī Ērika Namiece. Viņa stāsta, ka tagad, kad pašai sava koklīte gatava, viņa tā pa īstam saprot, cik liēls darbs tas ir, kāda pacietība ir nepieciešama un cik ļoti jāmīl ir tas, ko tu dari, lai gala rezultāts būtu labs.

Arī Dagnija Neimane ir darinājusi kokli.

Viņa stāsta, ka ir ārkārtīgi lepna par sevi, ka beidzot ir izgatavojusi vienu vērtīgu lietu. Viņa saka, ka viņas tēvs noteikti lepotos ar viņu, jo arī ir bijis kokapstrādes meistars. Kokles izgatavošana ir ārkārtīgi grūts, smags un vienlaikus smalks darbs, kas prasa pacietību, spēku un precizitāti. Nākamajā nometnē Dagnija gribētu jau iemācīties savu koklīti spēlēt.

Kokļu darināšanas ievirzes dalībnieki izsaka savu apbrīnu un cieņu par Andra pacietību, atsaucību un apbrīnojamajām darba spējām. Darbnīcā Andris pavada teju vai piecpadsmit stundas dienā, palīdzēdams un sniegdams padomu kokļu darinātājiem. Dievs Tev atdos citu vasariņu!

Gundega Drava

CAURI GADIEM (ZAĻENIEKI)

Šodien ļoti sutīgs, jāiet no ēnas līdz ēnai, tāpēc sēžu Smiltenes Brūža ēnā, veldzējos ar aukstu sulu (arī ir alus, tik no otra gala) un atceros **2008.gada 3x3 Zaļenieku** nometni. Noteikti būsiat ievērojuši un dzirdējuši lielo dziesmu pazinēju un dziedātāju Andri Tomašūnu. Izrādās viņš prot ne tikai vēsturi, dziesmas, bet arī Zaļenieku 3x3 nometni vadīt.

Tā bija viena no zaļākām jūlija nedēļām. 3X3 Latvijas padomes priekšsēdes, vienkāršāk Krūmiņmātes Ineses vārdiem: "...domājam, dzīvojam, rīkojamies zaļi" un audzinām stiprus savus bērnus (A. Tomašūns). Cauri gadiem jūti, ka arī 3x3 kustība stiprina mūs un mūsu bērnus. Nometnes bērni aug, jaunieši pieaug. Par piemēru varu minēt jau iepriekš pieminēto Sandru Vorkali – no klusas, vienkāršas bet vērīgas meitenes, bet nu jau pašas vārdiem runājot – esot plaša profila speciāliste: cepurniece (doņu un kļavlapu meitene), avižniece, puzuru darinātāja 3x3, bet ārpus tās ir direktore J.Soiķāna Ludzas mākslas skolā.

'Kad divi satikušies, tad trešais var sākties' - šodien izskanēja nometnē un mēs manam, kā dzimst un veidojas jaunas ģimenes ar 3x3 gēniem sirds asinīs. Zaļeniekos ievērojām Rokpelņu ģimeni „Aspazijas nakts” muzikālā uzvedumā. Filma ar 5cu Rokpelņu un

nometnieku piedalīšanos, kurā Aspazija (Daiga) modina vīriešus un radošā grupa viņai palīdz. Daiga Rokpelne pēc filmas noskatīšanās paziņoja, ka viņa uz šo lomu esot gatavojusies visu mūžu (tātad citas nebūs?!). Maz pamazām, bet „vecie” nometnieki nobriest par jauniem nometņu vadītājiem. Vēl ne, bet pienāks 3x3 Naukšēnu laiks Rokpelņiem. Bet te uzzinām, ka Kārlis Rokpelnis vecākais ne tikai audzē kartupeļus, ir pirmšķirīgs pirtniekpērējs, bet var tēlot arī Raini un gleznot akvareļus. Par to citu gadu, bet atgriezīamies Zaļeniekos.

Andrim Tomašūnam grūts laiks, jo ir fotogrāfiski izpētīts, ka savā vadītajā Zaļenieku nometnē viņš alu nedzer (gandrīz). Nopietns un godprātīgs vīrs. Viņam piebiedrojas „kārtējais” Uldis Siliņš, nu jau kā rakstnieks hronists ar savas grāmatas „Andriev, dzērājam dzērāja valoda” atklāšanu. Grāmatā aprakstīta nometņu vēstures daļa (par 20 nometnēm no Višķiem līdz Laidzei) un ir dāvana 3x3 kustībai Latvijā. Arī man tika gods redzēt savu vārdu grāmatā, jo tika publicētas dažas manas karikatūras iz nometnes dzīves. Nu jau tradicionāli pēdējā dzeltenā lapa par godu Zaļeniekiem tika pārkrāsota uz nedēļu zaļa. (Saturu jāmeklē 3x3 nometņu arhīvos).

Šai nometnē iemācījos kokus mērīt ar

bērnu augumiem, izgatavoju mozaīkas virtuves logam un manas puķes tika pie jauniem dekupāžētiem krāsainiem podiņiem. Bet pati esmu ar vēl vienas nometnes atmiņām un darbiem bagātāka.

3x3 nometne Smiltē ir izlaidusi pasaulē visas savas nedēļas meitas, bagātas ar jaunām iemaņām, atziņām, dziesmām, sajūtām, draugiem un atmiņām. Cauri gadiem arī tās neaizmirsīsies! Nu palikusi pēdējā mūsu kopīgā diena, jo rīt jau būs katrs savās mājās. Baudīsim to un priecāsimies kopā!

Paldies par kopā būšanu, paldies avīzes lasītājiem. Karstās nedēļas laikā neuzspēju pastāstīt par vēl 5 savām 3x3 nometnēm. Bet neskumsim. Nāks nākošā vasariņa un nometnes avīzes turpināsies. Citā vietā gan mūsu mīļajā Latvijā un pasaulē, bet te mēs esam kļuvuši zaļāki, stiprāki, smaidīgāki, drošāki, mīlošāki un laimīgāki. Līdz nākošai vasarai Latvijā!

Mīlestībā

Daina Kuple

TĀS KOKLĪTES KOŠI SKAN

Divdesmit seši kokles spēles ievirzes dalībnieki katru dienu, skolotāju Katrīnas Riekstiņas, Sandras Stares un Zanes Leimanes mācīti, skandināja kokļu stīgas, vilinot laukā melodijas. Audzēkņu sagatavotības līmenis ir bijis ļoti dažāds, sākot ar tādiem, kas koklīti rokās paņēma pirmo reizi, un beidzot ar tiem, kas jau pamatus bija apguvuši, nu vēlējās iemācīties dažādus kokles spēles sīkumus, knifiņus un improvizāciju. Arī apgūto melodiju daudzums un sarežģītības pakāpe atšķiras, un rezultātu vadītājas sola

atrādīt noslēguma koncertā. Ar nepacietību gaidām.

Visas trīs ievirzes vadītājas teic, ka ir ārkārtīgi liels gandarījums par audzēkņu sasniegumiem, galvenais arī par centību un entuziasmu, ar kādu viņi ķērušies pie kokles spēles apguves. „Spēlēt kokli var iemācīties ikviens,” saka Zane, „vajag tikai vēlēšanos.”

Saviem audzēkņiem meitenes novēl turpināt pilnveidot savas prasmes un nākamajās nometnēs pagatavot katram pašam savu kokli.

Gundega Drava

FOTO B.Krūmiņa

SILIŅŠ TRĪS PAKALNOS

.Labas dienas, labi ļaudis!

Biju aizgājis Kultūras namā uz teātra ievirzi cerībā, ka man, kā piedzīvojušam aktierim, tiks piedāvāta kāda vadoša loma. Par velti mīlēts! Režisori un aktieri uzskata mani par dramaturgu (Man ir kādas desmit lugas), bet dramaturgi par aktieri. Tā nu iznāk, ka es neesmu ne viens, ne otrs. No redzētā es netiku gudrs, kas īsti tur būs, izņemot, ka pašās beigās būs klanīšanās.

*

Vakardien nīkšanā dziedāja Zilo lakatiņu, populāro 2.PK dziesmu. Nometnē esam tikai trīs, kas gājuši cauri karam. Nāk atmiņā vēl citas dziesmas kā, piemēram,

Vakarā, brodvejā štokarello šmīzd',
Flederē, fason' lauž, bet ko tas līdz,
Piecērt tās doičēriem, formās tērptiem
kareivjiem
Un pēc brīža zem kloķa jau iet.

Štokarello nozīmē foršs, pirmās klases.
Šmīzda – fida, minna, dzimtenes
meitene, džuda, bočka, blozga,
skābene, vecenīte arī Zilais lakatiņš,
Dzintra.

Flederēt – mētāties apkārt

Lauzt fasonu – sekot pēdējai modei

Piecirst, sist, piesist soroku – nodibināt romantiskus sakarus.

Doičēri, vācu zoļļuki, karavīri.

Iet zem kloķa – zem rokas, saķērušies elkņos.

Ļoti populārs bija teiciens: kāda ruņa (jā, ar mīgstināto „ņ”) Mārtiņ no dziesmas

Čau, kāda ruņa, Mārtiņ, par lietu šo var būt...

Jā, atskatīties, pasmaidīt un tad soļot tālāk lēnām.

*

Ar šo gribu autoritātēm ziņot, ka Kleopatra agri no rīta bez caurlaides ir ielauzusies manos apartamentos un, kamēr es guļu, lietojusi dušas, manu dvieļi un ir aizdomas, ka arī manu tualeti (lai nebūtu pārpratumi – manu mazās mājiņas podu!)

Vai tiešām neviens vīrietis no šīs sievietes nav vairs drošs?

Nīkšanā viņa sēdēja man blakus, un, saēdusies veģetāriešiem domātās desas, sāka mani bučot, dodot divus taukainus šmakstus uz vaiga. Alus darītavas ievirzē viņa publiski pasludināja, ka ies dīķī peldēties un pie tam plika! Vai jūs domājat, ka viņa manās dušās būs gājusi apģērbusies? Pamodies, es atradu istabas durvis līdz galam vaļā. Tātad kāds bija viņu

iztraucējis, citādi būtu ar tīru rumpi, bet netīriem nodomiem pie manis gultā iekšā. Lai ļaudis nesāktu nezin ko domāt, es gribu apliecināt, ka par spīti Saules meitas mahinācijām, mana nevainība nav cietusi. Bet tikai tā, tā paglābos.

*

Zaļumballe Jāņkalna estrādē. Vispirms uzstājas divas lieliskas pirmsballes dziedones Inga Runka un Dace Purlīce. Prātā palikusi dziesma „Kurmīt's šturme apakšzem”. Pēc apakšzemes šturmešanas – vakara pasaka bērniem. Pēc izcilas uzstāšanās ar jaunizkalto taurīti krauklis (Kirmuška) lidoja prom uz Kuldīgu, atstājot savu salma atraitni Smiltēnē.

Nopelniem bagātais Smiltēnes pūtēju orķestris no Igaunijas (Tā tas tika pieteikts!) pūta fokstrotus, valšus, bet īstas zaļumballes atmosfēras nebija. Trūka alus un kaušanās. Kas tā par zaļumballi bez šiem svarīgajiem elementiem!

*

Nīkšana šoreiz izcēlās ar ļoti skaļu un tonāli šķību dziedāšanu. Tikai pēc kādas pusstundas Vivitas akordeons un Tomašūna Andris to noturēja uz ceļa.

Uldis Siliņš

ATVADAS NO MANIS VIENAS...

Nu gan vakars! Tik daudz vēl nav izrunāts, izstāstīts, un Siliņš atkal ieņēmis vairāk vietas pēdējā lapā, kaut 3x plānāks par mani. Varbūt, ka labi arī tā, jo esmu satraukta un haotiska, kā jau sievietei reizēm gadās pēdējā vakarā. Un vēl neesmu īsti izdomājusi, kā ļaut sevi dēvēt kā zilā lakatiņa

īpašniecei. Man patīk „Dzimtenes meitene” – Dzimtene katram ir tikai viena! Bet varbūt kā pilsētas meitenei derētu – džude? Bet visas nebūšanas man sākās jau vakar pēc zaļumballes, kad ceļā uz nīkšanu konstatēju, ka tas lopiņš ar lielo dzelteno knābi (pēc Siliņa novērojumiem) vārdā krauklis ir

paķēris rezervē līdz vēl manu taurīti. Ko bez taurītes nīkšanā darīt!? Tāpēc arī aizgāju gulēt. Teica gan (Kirmuška), ka esot kļūdījies un sūtīs no Kuldīgas atpakaļ šovakar pat. Lai nu kā, bet šovakar garāmdziedāšana nedraud, jo dziedamo dziru oficiāli sāka tirgot jau no plkst.16.45. Uz tikšanos nīkšanā šogad un citu gadu arī! Un paldies vadībai par jaukajiem nometnes jauninājumiem (ugunskuru liriķiem, ieviržu sarakstu aizmāršiem), neiztrūkstošiem tualetes papīru ruļļiem (katrā būdīnā vienmēr pa 4) un valdībai, tāpēc jāskrien pildīt anketas, citādi no vakariņām tikšot apaļš, tukšs šķīvis.

Vienmēr jūsu Kleopatra

Paldies:

KULTURA.LV

«Pakalnu Taurētāja» redakcija:

Daiga Kļanska (redaktore), Ieva Kalniņa, Gundega Drava, Daina Kuple,
Uldis Siliņš (žurnālists), Inga Savicka (maketētāja), Baiba Krūmiņa (fotogrāfe).

Redakcijas adrese: blakus Info centram; tālr. Nr. 29 808 301

PIEKTĀ STĀVA SPOŽUMS UN POSTS

Šo cildinājumu gribētu sākt ar pateicību nometnes vadībai. Īpaši par nometnieku izvietošanu kopmītnēs. Patiesībā jutos pagodināta, ka man ir kritusi tā laime tikt ievietotai pašā augšā, piektajā stāvā, tuvāk pie Dieva, tā teikt. Tagad varu pat atļauties sevi dēvēt par „augstāk guļošu personu”. Bet kritēriji, pēc kuriem mēs, izredzētie, esam atlasīti, man joprojām nav skaidri. Viena no versijām – piektajā stāvā dzīvo tie, kam ir ko zaudēt (liekais svars, piemēram). Tādā ziņā, tik tiešām, cepuri nost! Kilogrami kūst kā saldējums. Bet, ja mūsu stāvā mītošais Aleksis Sarma vēl zaudēs kaut gramu, mēs, augšstāva iedzīvotāji, nedrīkstēsīm vairs logus vērt valā, lai caurvējš puisi neparauj līdzī.

Istabīņas atrašanās piektajā stāvā krietni vien mobilizē cilvēka uzmanību. Ja kaut reizi esi attāpies pie istabīņas durvīm bez atslēgas, kura rāmi, it kā nekas nebūtu noticis, guļ uz paplātītes pie dežurantes pirmajā stāvā, gribot,

negribot savu turpmāko rīcību sāk plānot arī tie, kam tas parasti nav raksturīgi. Tad, kad tu, cilvēks, esi godīgi ticis pāri krīzei un esi iemācījies katru reizi pieiet pie atslēgu trauciņa kā pie altāra, nekļūsti iedomīgs! Jo, kā izrādās, ir vēl arī otrs virziens, kurā tev ir iespēja gūt zināmu pieredzi. Proti – ja, kāpjot lejā, esi nonācis starp otro un pirmo stāvu un saproti, ka esi aizmirsis vārda karti, bez kuras pusdienās, uz kurām tu patlaban dodies, vari palikt bešā. Ne visu kopmītņu stāvu iedzīvotājiem ir dota šī ekskluzīvā iespēja izdzīvot tik krāšņu emociju buketi, kur mijas prieks par to, ka atmiņa ir modusies tieši šajā brīdī, nevis pie ēdnīcas durvīm, un vēlme pēc negatīvas komunikācijas (ja tas ar tevi atgadās ne pirmo reizi, tad Pleskavas dialektā, kā teiktu Siliņš).

Vēl gribu piebilst, ka mēs, piektajā stāvā dzīvojošie nometnieki, esam ārkārtīgi lieli optimisti, jo protam priecāties par vienkāršām lietām.

Piemēram, jau ar vieglu aizdusu sasniedzot ceturto stāvu, mēs esam neizsakāmi priecīgi, ka tas nav trešais stāvs. Sasniedzot augšstāvu, esi jau tik apdullis, ka vairs nesaproti, kur atrodies un kura ir tava istabiņa. Izmisīgi sāk grabināties gar kaimiņa istabiņas durvīm, cenzdamies tās atslēgt ar savu atslēgu. Līdz kaimiņš no iekšpuses tās atver un iecietīgi tevi informē: „Nebūs!”

Vispār dzīve piektajā stāvā ir visnotaļ rimta un mierīga. Laimīgi un bez starpgadījumiem reiz tikuši augšā, baudām krāšņo skatu pa logu un priecājamies, ka nakts melnumā mūs netraucē nelūgti trokšņainie viesi, kas parasti nezin kā pēc saviem „burziņiem” izvēlas zemākus stāvus. Arī Pakalnu Taurētājs ar instrumentu mums, augšiniekiem, pārāk nespēj ietekmēt miega kvalitāti. Visu cieņu un izturību turpmāk!

Gundega Drava

PAR GRĀVJU RAKŠANU UN DVĒSELES LIDOJUMU

Šī nometne, kurā piedalos, man ir trešā, bet ļoti, ļoti īpaša ar to, ka tā ir pirmā, kurā tautas dziesma un tradīcijas mani uzrunā tik dziļi un personīgi. Tas varēja piepildīties, pateicoties manam vīram, bērniem, pirts ievirzes vadītājiem Aelitai un Jurim, visiem pirts ievirzes dalībniekiem, Līgai Reiterei un daudziem jo daudziem nometnē sastaptiem un tieši nesastaptiem ļaudīm. Paldies Jums, mīļie, par to!

Pirts ievirzi es varētu iedalīt tādās kā divās daļās: pati ievirze un pirts.

Ievirzi man gribētos salīdzināt ar grāvju rakšanu. Kad kādu rītu abi ar vīru gājām uz ezeru, viņš teica, ka viņam šķiet, ka cilvēki vairāk piedalās praktiskās ievirzēs. „Bet vai tad mūsējā ievirze nav praktiska?” es izsaucos. Kad es ar lāpstu roku grāvi, tas ir smags darbs. Kad tas ir izdarīts, pārņem prieks un gandarījums par labi padarītu un redzamu darbu. Ievirzē mēs arī rakām grāvjus, tikai katrs sevī. Tas ir smags

darbs, un rezultāts uzreiz ne tik labi saskatāms, bet noteikti sajūtams katram atsevišķi un visiem kopā, cik daudz kopā mēs varam izdarīt, dot viens otram un ņemt, uzticēties, uzzināt.

Citāts no pirts ievirzes apraksta: „Laba pirtnieka rokās pirts pārvēršas par vārtiem uz citu, senu pasauli, kur mēs paši varam kļūt citi, brīvāki un laimīgāki.”

Pirms pirts rituāla mani pārņēma bažas, vai es to izturēšu, biju iztēlojusies to nedaudz citādāk. Apmēram tā: nu tik tagad ellīgā karstumā mani pērs un sitīs ar slotām, cik pirtniekam iekšā, un tad aiz kājām no laipiņas metīs dīķī iekšā. KĻŪDĪJOS. Un labi, ka neaizbēgu. Pēršana bija tik maiga, ar Aelitas brīnišķīgajiem

FOTO B. Krūmiņa

vārdiem maigajā balsī. Peldināšana dīķī ar paļaušanos, uzticēšanos, maigumu un cilvēciski dvēselisku beznosacījuma mīlestību. Paldies visiem pirtniekiem par iespēju pabūt, kā mans vīrs teica, kaut kur CITUR un pirts saimniecei Gitai par savas pirts ziedošanu un lielajām rūpēm par mums.

P.S. Bija jau arī praktiskas lietas, iemācījies siet slotas, uzzināju par pirti, bet tas jau ir cits stāsts.

Valda Štamere

PASAULES LATVIEŠU 3x3 SAJETI LATVIJĀ 1990. – 2014.

